

νους τὸν ἐπώλησαν οἱ χωριανοὶ εἰς τὸ Μοναστήριον Δούσιον· οὕτως εἰσθε (= ἴπτε). Σημειώσαι ὁ ὁποῖος τέμπλος ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τοῦ Ἱεροθέου τοῦς 1813 ἔβγαλαν οἱ μαστόροι δύο κλήματα μεγάλα καὶ ἔκαμην ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο λεπτότερον σκάλισμα καὶ τὸν ἐχρῶσαν ὅλον, ὡς νῦν ὄραται, ἤρουν καὶ ἐγὼ τότε Ἐκκλησιάρχης εὐτελής Γρηγόριος». Καὶ ταῦτα μὲν διὰ βραχέων περὶ τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου βυζαντιακοῦ μνημείου, σκοποῦντες ἄλλοτε ἀκριβέστερον νὰ περιγράψωμεν αὐτό.

Τῇ 3ῃ μ. μ. ἀπήλθουμεν τῆς Πόρτας. Ὁδὸς ἐλικοειδῆς καὶ ἀνάντης πρὸς τὸν ὑπερκείμενον εὐγεων καὶ ἀμφιλαρῆ, καὶ παρὰ τὴν ῥίζαν ὕδωρ ἔχοντα βουνὸν διὰ πυκνοτάτων δρυῶν καὶ καστανεῶν καὶ μελιῶν καὶ πρίνων ἄγει μετὰ πορείαν $\frac{3}{4}$ τῆς ὥρας εἰς ὄροπέδιον κατάφυτον, ἔνθα κεῖται ἡ *Μονὴ τῆς Γούρας*, ἧς παρὰ τὴν πύλην τοῦ περιβόλου ἐν τῷ μέσῳ συστάδος δρυῶν, ὑφ' ἧς ἐμεσημβρίαζον αἶγες καὶ σύες, ἐδεξιόσωτο ἡμᾶς ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς πάτερ Μελέτιος, ἀνὴρ μεσηλιεὺς καὶ μιζοπόλιος, ἀλλ' ἀρειμάνιον καὶ δραστήριον ἦθος ἔχων, φιλοφρονέστατος δέ. Ἡ Μονὴ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ περιβόλου καὶ πέντε κελῶν πενιχροτάτων ἐν μιᾷ σειρᾷ καὶ τῶν μαγειρείων καὶ σταύλων· κεῖται δὲ ἐπὶ ὄροπέδιου, ὡς εἶπον, περιστεφομένον ὑπερθεῖν ὑπὸ βουνῷ ἀρχομένου ἀπὸ Πόρτας καὶ ἡμικυκλοειδῶς κατερχομένου εἰς τὸ χωρίον Μουζάκιον παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς κλημακοῦσσης Ἰθάκης, φέροντος δὲ ἐπαλλήλους κορυφάς, ὧν ἡ ὑψίστη καλεῖται *Ἰταμος* ἐκ δενδρουλλίου τοῦ ἰτάμου φουμένου ἐν αὐτῇ.

Ἡ περιβάλλουσα φύσις εἶνε γονιμωτάτη καὶ ἀκμασιότατη. Λόφοι ἐπαλλάσσοντες κατάφυτοι ἐκ δρυῶν καὶ καστανεῶν καὶ μελιῶν καὶ κισσῶν ἀγρίων καὶ πτελεῶν καὶ καρυῶν ποντικῶν (ἀγρίων) καὶ πλατάνων καὶ κεράσων καὶ κοκκυμηλεῶν καὶ ἀπίων καὶ συκῶν καθιστώσι τὸ βουνὸν γραφικώτατον ἐμποιοῦντες τῷ θεωμένῳ ἀρρητόν τινα ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην ὑπολαμβάνοντι οὐχὶ φυσικόν, ἀλλ' ὡς ἐν εἰκόνι τεχνητῇ γεγραμμένον τὸ ὀρώμενον θέαμα. Πότε ἐκτίσθη ἡ ἀρχαία Μονὴ ἀγνωστον, διότι οὐδὲν γραπτὸν μνημεῖον σώζεται πλὴν ἐπιγραφῆς νεωτέρας ἐντετοιχισμένης ἐπὶ τῆς προσόψεως κρήνης κειμένης εἰς τὸ μεσημβριὸν μέρος τοῦ περιβόλου καὶ ἐχούσης ὡς ἐξῆς

† Αὐτὴ ἡ πηγὴ ἐκατασκευάσθη διὰ συνδρομῆς καὶ κόπου τοῦ πανοσιωτάτου καθηγουμένου *Κου ΠαπαΚοσμᾶ* καὶ διὰ ἐξόδων καὶ δαπάνης τοῦ ἐντιμωτάτου *Κου Δημάκη* καὶ τῶν ἐπιλοίπων ἀρχόντων συνακολουθούτων τῶν λόγων αὐτῶν ἐν ἐτήρῳ 1763 Ἰανουαρίου 3.

Ἐξ ἧς εἰκάζεται ὅτι πολὺ πρότερον ὑπῆρξεν ἡ Μονὴ, ἧς καταστραφείσα κατὰ τὸ 1821, ἀνωκοδομήθη ὀλίγον ἀνωτέρω, ἐμπρησθεῖσα πάλιν κατὰ τὸ 1878. Ἀνηγέρθη δὲ ὁ μικρὸς νῦν σωζόμενος ναῖσκος τῷ 1882, ἀλλὰ κατέπεσε τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ ἐξ ἀτελείας τῆς κατασκευῆς καὶ ἐπεκειλεύσθη τῇ δραστηρίᾳ ἐνεργείᾳ καὶ προσωπικῇ ἐργασίᾳ τοῦ

φιλοτίμου ἡγουμένου κυρ Μελετίου τῷ 1892, ὅστις ἰδίᾳ σχεδὸν χειρὶ εἶχε κατασκευάσει καὶ τῷ 1888 τὰς ὑπαρχούσας κέλλας μετὰ τοῦ περιβόλου καὶ τῶν παραρτημάτων.

Ἡ ἀποψὶς ἀπὸ τῆς Μονῆς περὶ τὴν δύσιν μάλιστα τοῦ ἡλίου εἶνε ἐξαισία· ὑπερθεῖν μὲν αἱ σκιαζόμεναι κορυφαὶ παρέχουσιν ἔμφρασιν τεράτων μελάνων ὑπερφυῶν, κάτωθι δὲ οἱ ἐπαλλάσσοντες περικλιναῖς καὶ ὑψηλοὶ λόφοι κατάφυτοι φαίνονται ὡσεὶ στέφανος γλοερὸς περιβάλλων τὸ ἐκτεινόμενον πεδῖον, ὅπερ ἡ ἀνταύγεια τοῦ δυσμένου ἡλίου χαριετίζοντος αὐτὸ αἰδημόνως ἐκ τῆς διασφάγος τῆς Πόρτας καὶ κρυπτομένου ὀπισθεν τῆς Πίνδου καθίστησιν ὑπέρυθρον ὁμοιοχρώματος καὶ ὡσεὶ ἀντανάκτων πυρακτῶν ἐκεῖ που ἐπινεμομένην, καὶ μόνον τὰ δένδρα τῶν ἐγκατεσπαρμένων ἐν τῷ πεδίῳ κωμῶν ἐπιφαίνονται ὡς ὄψεις ἐν τῇ πυροχυγῇ ταύτῃ *Σαχάρκ*. ἐνῶ ἀριστερᾷ ἀργυροδίνης ἐλικοειδῶς παραρρέει τὸ πεδῖον ὁ τῆς Πόρτας ποταμὸς καὶ ἀπελών ἐκτεταχμένως καὶ εὐθαλέστατος περιστέφει τὴν Μονήν.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

N. Γ. X. ΖΩΓΙΔΗΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

"Ὡς που τραγοῦδι ἓνα νὰ πῶ ἔς τὴν ὁμορφὴν Μαρουλλῆ
Ἐκεῖ ἀπάνου ἔς τὸ βουνὸ ἄς βόσκουνε τὰ γίδια
καὶ ὁ Τίτυρος νὰ τὰ φυλάξῃ. Τίτυρ' ἀγαπημένε,
βόσκει τὰ γίδια βόσκει τα, καὶ φέρε τα ἔς τὴ βρύση
καὶ τὸ ψαρό μας τὸ τραγὶ κύττα μὴ σὲ κουτρίση.
Καὶ σὺ καλὴ μου Μαρουλλί γιατί ὄχ τὴ σκληρὰ σου
τοῦ νιου πού τόσο σ' ἀγαπᾷ δὲν βγαίνεις νὰ μιλήσης;
Τί, μὲ μισῆς; Σοῦ φαίνομαι κακὸς καὶ πλατομούτης;
Γιὰ νὰ τὰ γένεια μου μακρῶν; Νὰ σκοτωθῶ μὲ κάνεις.
Σοῦφερα δέκα μῆλα διέ, καὶ τῆκοψ' ἀπὸ κείθε
ὅπου μ' ἐπόσταζες ἐσὺ, κυρὰ μου, νὰ τὰ κόψω
καὶ ἄλλα σοῦ φέρνω αὔριο, μὰ κύτταξέ με κάνε,
καὶ διέ τὴν λύπη τὴν σκληρῆ πού καίει τὴν καρδιά μου.
Ἄχ, νὰ γενόμεν μελίσσα μικρὴ πού βουδουνίζει
νὰ διαπεράσω τὸν κισσὸ καὶ τὴν γλωρῆ τὴ φτέρσι
καὶ νὰ ἔμπω μέσα ἔς τὴ σκληρὰ πού κρούθεται Μαρουλλῆ.
Ἄχ! τώρα, τώρα ἔνοιωσα ὁ Ἔρωτας τί εἶναι
βρῶς θεός, τοῦ λιονταριου θὰ βύζαξε τὸ γάλα,
καὶ ἡ μάνα του τὸν ἔθρεψε τὸν σκύλο μὲς στὸ λόγγο,
ὡς μὲς' ἀπὸ τὰ κόκκαλα μου βούρτζε τὸ αἷμα.
Ἀμαρουλλί μου ὁμορφῆ, μὰ καὶ ἀσπλαγχνὴ σὰν πέτρα,
Μαυροφροδοῦ, νεράιδά μου, ἔβγα καὶ ἀγκάλιασέ με,
νὰ σὲ φιλήσω ἄφες με, νὰ σὲ φιλήσω θέλω.
Εἶναι γλυκὸ τὸ φιλήμα καὶ ἄς εἶναι φιλι κόουριο.
Ξαλλοῖως, καλὴ Μαρουλλῆ μου, ἐτοῦτο τὸ στερᾶνι
πού σὺ πλεῖξα μὲ σέλινα καὶ μ' ἀνθια μουσουδάτα
νὰ τὸ μαδῆσω σὲ λιανὰ κομμάτια θὰ μὲ κάμης.
Ὡ δυστυχῆς, τί ἔπαθα! σκληρῆ μήτε μ' ἀκούεις!
Σὰν ἔσαι θεός, τὴν κάπα μου, σκληρῆ, θὰ τὴν πετᾶσω
καὶ ἀνάμεσα ἔς τὰ κύματα ἐκεῖ θε νὰ πηδῆξω
πού παλαμίδες ὁ ψαρεὺς παραμονεύει ὅλησις
καὶ σὰν πνιγὸ ψαχρίστησι γλυκεῖά θε ν' ἀπολάψης.
Καὶ ποῖν αὐτὸ τὸ γνώριζα, σὰν ἤθελα νὰ μάθω
ἂν μ' ἀγαπᾷς, γιατί ἔβαλα τῆς παπαρουνας φύλλο
καὶ ἐκεῖνο δὲν ἐπλάνταξε παρὰ βουθὸ ἐμαράθη.
Καλὰ μοῦ τὸ πε ἡ Ἀγροῖω τὸ κόσκινο πού ῥίχνει
ὄντες κοντὰ μου μάζευεν ἀστάχια στὸ χωράσι,
ἐγὼ πολὺ πῶς σ' ἀγαπᾶω καὶ σὺ δὲν με λογιάζεις.
Μὲ δυὸ γιδάκια ἔχω καὶ ἐγὼ μιὰ γίδα φυλαμένην.

μου τὴ γυρεύει ἡ Ἀρθακιά, μελαγχρινὸ κορίτσι,
καὶ θά τὴν δώσω γιατί ἐσὺ πολὺ μου καμαρώνεις.
— Νά! τὸ δεξὶ τὸ μάτι μου πηχῶ καὶ σπαρταρίζει!
Καὶ τάχα μου θά τὴν ἰδῶ! Σ' τοὺς πεύκους ἀπουκάτω
ἀς πάω νὰ πέσω κ' ἐξ ἀρχῆς ἀς τραγοῦδήσω πάλι,
ἴσως μοῦ βίβη μιὰ ματιά· δὲν εἶν ἀπὸ λιθάρι.
— Σὰν ἤθελε μιὰν ὁμορφὴ νὰ πάρη ὁ Ἴππομένης
ἐσχόρπιζεν ὁ πονηρὸς εἰς τὸ δρόμο χρυσᾶ μῆλα,
καὶ τότε ἡ Ἀταλάντη τοῦ ἀπ' ἔσωτα τρελλάθη.
Καὶ ὁ Μελάμπης ἔφερε εἰς τὴν Πύλο τὸ κοπάδι,
καὶ τότε μόνον εἰς τ' ἀδερφοῦ τὴν ἀγκαλιὰ κοιμήθη
τῆς Ἀλφεισίας ἡ καλὴ ἡ νόστιμὴ τῆς μάνα.
Μὰ καὶ τὴν Ἀφροδίτη μας ὁ Ἀδωνίς, Μαρούλλα,
ὅταν ἀπάνω στὸ βουνὸ ἔβασκε τὸ κοπάδι,
δὲν ἔκαμε ἀπὸ ἔρωτα σὲ τόση νῆλθη λύσσα
π' οὔτε νεκρὸν τὸν ἄφινε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς;
Ὠϊμέ! τὸν Ἐνδυμίωνα τὸν ὑπναρᾶ ζηλεύω,
καὶ αὐτὸν τὸν Ἰασίωνα ζηλεύω, Μαρούλλι μου
ποῦ ὅσα ἔπαθε νὰ πῶ δὲν εἶναι στωρεμένο...
Μὰ πόνεσέ μου ἡ κεφαλή, καὶ σένα δὲ σὲ μέλει.
Λοιπὸν τελειώνω τ' ὄγληρό ἐτοῦτο μου τραγοῦδι,
κ' ἐδῶ νεκρὸς θά ξαπλωθῶ οἱ λύκοι νὰ μὲ φάγουν·
γλυκὸ σὰ μέλι θά φανῆ αὐτὸ στὸ λάρυγγά σου.

G. M.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βασιλείου Πατρικίου ἱατροῦ, παρέρου
μέλους καὶ γραμματέως τοῦ Ἱατροσυνεδρίου. Με-
λέτη περὶ τῆς ἱαματικῆς δυνάμεως τῶν ἐν Κυ-
λίνῃ μεταλλικῶν ὑδάτων. Σελ. 44. 1894.

Τοῦ αὐτοῦ. Περὶ ἀπολυμάνσεως καὶ προφυ-
λάξεως ἀπὸ τῶν ὀξέων λοιμωδῶν νοσημάτων (τυ-
φοειδοῦς πυρετοῦ, διφθερίτιδος, ὀστρακιάς, εὐ-
λογίας, χολέρας, λειψίου, λοιμώδους πνευμονίας,
κοκκύτου). Σελ. 142. 1894.

Τὰ εἰρημένα ἄρτι ἐκδοθέντα δύο πονήματα ὑπὸ τοῦ
γραμματέως τοῦ Ἱατροσυνεδρίου κ. Β. Πατρικίου ἱα-
τροῦ, πληροῦσι σπουδαιότητα ἔλλειψιν τοῦ εἶδους
τούτου τῶν παρ' ἡμῖν περὶ ὑγιεινῆς συγγραμμάτων, ἐπι-
καίρως ἐκδοθέντα, ἐν ᾧ χρόνῳ τόσος γίνεται λόγος
περὶ τῆς δημοσίας ὑγείας.

Τὸ πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῶν μεταλλικῶν
ὑδάτων τῆς Κυλλίνης, ἅτινα τελευταῖον διὰ τῆς κατα-
σκευῆς μέχρις αὐτῶν διακλαδῶσεως τοῦ σιδηροδρόμου
Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου κατέστησαν προσιτώτερα εἰς
πάντας, ἀπέδη δὲ καὶ ἀνετωτέρα ἢ ἐν Κυλλίνῃ δια-
τριβῆ κατασκευασθέντων λουτρῶνων, ξενοδοχείων κτλ.

Ὁ συγγραφεὺς τὴν πρώτην μελέτην του διακρίει εἰς
πέντε κεφάλαια. Ἐν τῷ πρώτῳ πραγματεύεται περὶ
τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τῶν ὑδάτων παραθέντων καὶ
συγκρίνων πάσας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας ἀναλύσεις
ὑπὸ Ἑλλήνων χημικῶν καὶ ἀλλοδαπῶν. Ἐν τῷ Βῷ
περὶ τῶν θειούχων ἱαματικῶν ὑδάτων ἐν γένει, συστα-
τικῶν αὐτῶν καὶ τῆς φυσιολογικῆς ἐνεργείας τῶν. Ἐν
τῷ Γῷ περὶ τῆς φυσιολογικῆς καὶ θεραπευτικῆς ἐνερ-
γείας τῶν ὑδάτων τῆς Κυλλίνης, καὶ τοῦ τρόπου τῆς
χρήσεως. Ἐν τῷ Δῷ διακλαδῶνεται στατιστικῶν τῶν
προσελθόντων εἰς τὰ λουτρά ἀπὸ τοῦ 1880-87 ἐπὶ τῆ
βάσει τῶν ἐκθέσεων τῶν ἱατρῶν τῶν λουτρῶν πρὸς τὴν
διεύθυνσιν τῶν σιδηροδρόμων, καὶ ἐπὶ τῆ βάσει ἰδίων
παρτηρήσεων. Ἐν τῷ Εῷ δὲ περιέχει περιγραφὴν
τῶν ὑδροθεραπευτικῶν καταστημάτων τῆς Κυλλίνης.

Τὸ δευτέρον τῶν πονημάτων αὐτοῦ, τὸ περὶ ἀπολυ-
μάνσεως καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῶν ὀξέων νόσων, εἶνε
ἐγχειρίδιον ἀπαραίτητον εἰς πάντα πολίτην. Ἐν αὐτῷ

πραγματεύεται πρῶτον περὶ τῶν ἀπολυμαντικῶν οὐ-
σιῶν, τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως αὐτῶν, περὶ ἀπολυμάν-
σεως ἀποχωρημάτων, βόθρων, οἰκιῶν, νεροχυτῶν, ἀμα-
ξῶν, πτωμάτων κ.τ.λ. Πλὴν τούτων δὲ ἐν εἰδικαῖς
κεφαλαῖς διακλαδῶνεται περὶ ἀπολυμάνσεως διὰ τοῦ
θειώδους ὀξέος, καὶ περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ
ὀργανωθῆ ἀπολυμαντικὸν σύστημα ἐν Ἑλλάδι ἐν ὄρα
ἐπιδημιῶν. Τελευταῖον εἰδικώτερον διακλαδῶνεται τὰ
περὶ προφυλακτικῶν μέσων ἀπὸ τῶν ὀξέων λοιμωδῶν
νοσημάτων, τυφοειδοῦς πυρετοῦ, διφθερίτιδος, ὀστρα-
κιάς, εὐλογίας, χολέρας, ἱλαρίας, λοιμώδους πνευμο-
νίας καὶ κοκκύτου.

Τοιοῦτον εἶναι ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον τῶν
δύο τούτων πονημάτων ὑπὸ πρακτικῆν ἐπισημῶν γεγραμ-
μένων καὶ προσιτῶν παντί, τὰ ὅποια ὁ συγγραφεὺς
ἐξέπλησεν ὡς χρησιμώτατον καὶ πολῦτιμον ὀδηγὸν
παντὸς πολίτου.

[Τὸ τεῦχος τῆς ἀλληλογραφίας τῆς γερμανικῆς Ἀν-
θρωπολογικῆς Ἐταιρείας τοῦ Μονάχου (Münchener
Correspondenz-Blatt etc) τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1893
περιέχει ποιημάτων, ὅπερ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ λόγου, ὃν
ἀπέγγειλε πέρυσιν ὁ πρῶτος ἡμῖν ἀρχίατρος κ. Βερνάδος
Ὀρνσταῖν ἐν τῇ γενικῇ ἐν Ἀνωβέρῳ Συνόδῳ τῶν ἀν-
θρωπολόγων, περὶ τῆς μεταξὺ ψυχολογίας καὶ ἀνθρωπολο-
γίας σχέσεως. Ἡ ἀφετηρία τῶν στίχων τούτων εἶνε τὸ
λόγιον τοῦ Κοραῖ

«Τίς ὀλίγον, τίς πολλὸν
ὄλοι εἴμεθα τρελλοί».

Οἱ στίχοι οὗτοι ἠξιώθησαν προσοχῆς καὶ ἀνεγρόφηναν
εὐφώνως καὶ ἐν τισὶ τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων· διὰ
τούτου δὲν κρίνομεν ἄσχοπον νὰ μεταγράψωμεν αὐτοὺς εἰς
τὸ ἑλληνικὸν καθ' ἣν ἐπιούρησεν αὐτῶν μεταφρασιν ἐκ τοῦ
γερμανικοῦ ὁ καθηγητῆς κ. Φίλιππος Α. Οἰκονομίδης.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιημάτων τοῦ Ὀρνσταῖν εἶνε τότε:]

ΟΛΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Ὁ κόσμος εἶν' εὐθὺ φρονοκομεῖον,
Ἄνθρωποι, ζῶα, ἐνοικοὶ παιδοῖ.
Πλὴν δι' ἐγὼ κ' ἐγὼ, τῶν αἰωνίων
δὲν φαίνοντα οἱ ἄνθρωποι μοῦροι·
Ἀλλὰ καὶ ὡς ταῦς ἀν ψυδιούται,
Κ' ἂν ὡς ἐπαίτης ταπεινοφρονεῖ.
Κ' ἂν πλοῦτον ὀρεγόμενος πληροῦται,
Χορῶν κὰν βάρος τὸν καταπονεῖ,
Κ' ἂν σκυθρωπάξει, κὰν γελά, οὐχ ἦττον
εἶν' ἐνδομύχως εἰς καὶ ὁ αὐτός!
Ἐποκροδίας πλήρης εἶν' ὡς ἦτον,
Κ' ἐργηροδὸν κ' ὑπνώτων πᾶς βροτός.....
Ὁ νόμος του δὲν εἶνε κωμῳδία;
δὲν τιμωρεῖ τὸν φόνον ὡς κακόν,
Καὶ ὅμως ἐν μορᾷ ἀναισθησίας
Ὡς ἄνδρ' αὐτὸς τὴν ἡρωϊκὸν
τὸν κτείνοντα ψυχρῶς πλῆθ' ὁμοίων
— Δι' ἐν τῆς δάφνης στέμμα δὴ λαμπρὸν —
Καὶ κλαίοντα μετὰ θερμῶν δακρυῶν
Κατόπιν ποδὸς τὴν θεάν τῶν νεκρῶν;
Φεῦ! τὸ ἐγὼ ἀφ' ὅτου βασιλεύει
Καὶ ψέγεται ὁ Λουθηρανισμός
Καὶ παρεδόθη ἐν ταῦτῳ τῇ χλαίῃ
Ὁ πᾶν δεσπὸν τιμῶν Δαρβινισμός,
Φρονοκομεῖον εἶν' ἡ Οἰκουμενία.....
Ἀλώπεκες τρυφῶσιν ἐν αὐτῷ.....
Τοιοῦτος πλὴν παρῳδείος εὐφραίνει
Πεινῶντας..... Πρὸς Θεοῦ, οὐκ ἐρωτῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Ἰουνίου 1894.

Φ. Α. Ο.

(Ἐλευθέρη μετάφρασις τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου τοῦ
ἀρχίατρου κ. Ὀρνσταῖν).